

A Prelátus 2015. júliusi levele

Ebben a hónapban Msgr. Javier Echevarría arra emlékeztet, hogy milyen fontos az, ahogy a családtagok segítenek a többieknek a hit és a keresztény élet útján előbbre jutni.

2015.07.16.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A Mária-év során igyekezzünk intenzívebben imádkozni a közelgő püspöki szinódusért, amelynek

témája a család. Ferenc pápa szüntelenül emlékeztet, hogy **mély szeretetet érző imádságra van szükség a családjért és az életért. Olyan imádságra, amely tud együtt örülni az örvendezőkkel és együtt szenvedni a szenvedőkkel... Az Egyház ekképpen – Isten kegyelme által hordozva és éltetve – még elkötelezettebben és még egységesebben tehet tanúságot Isten szeretetének és irgalmasságának igazságáról, amelyet a világon élő összes család iránt érez, egyet sem kizárva, legyen az az akon belül vagy kívül.**

[1]

A Szűzanya közbenjárása nagyon hatékony. A július 16-i ünnepre készülve forduljunk hozzá nagy bizalommal. A Kármel-hegyi Boldogasszony emléknapja ismét arra hív, hogy még több imádsággal ostromoljuk a Mennyországot. Ezzel az ünnepel az Egyház arra bátorít

minket, hogy forduljunk a Szűzanyához, hogy anyai segítségétől és gondoskodásátólvezetve *eljussunk ahhoz a hegyhez, amely maga Krisztus*[2].

Szent II. János Pál pápa felhívta a figyelmet az otthoni katekézis pótolhatatlan szerepére, különösen most, amikor sok helyen „vallásellenes törvények akadályozzák a hitoktatást, [...] a szekularizáció vagy a hitetlenség eláradása miatt nincs rá mód, hogy egyéb formákban történjék a hitre való nevelés.”[3]

Mindannyian örömmel vállaljuk ezt a feladatot, Istenben bízva és derűlátón, nem hagyva, hogy az ellenséges környezet vagy az előforduló tényleges nehézségek befolyásoljanak minket. *Nem! Nem rövid az Úr keze: meg tudna szabadítani, s a füle sem süket a hallásra*[4] – mondja Izajás próféta.

***Isten örökké ugyanaz. Hívó
emberekre van szükség: így
megújulnak a csodák, melyekről a
szent Evangéliumokban olvasunk!***
[5]

A családon belül ez a feladat
elsősorban a szülőkre hárul.
Gyermekeik korának és jellemének
megfelelően meg kell tanítaniuk
nekik a hit és Krisztus szeretetének
mély értelmét. „Gyermekeik számára
a szülők az élet tanúságtételével az
Evangélium első hirdetői. Ha ezen
túlmenően együtt imádkoznak a
gyermekkel, velük együtt olvassák
Isten igéjét és arra indítják őket, hogy
a hitoktatás révén közelebbi
kapcsolatba kerüljenek az Egyházzal
és az Eucharishtiával, még inkább
szülővé válnak, azaz nem csupán
testi életük nemzői lesznek, hanem
annak az életnek forrásai is, amely
Krisztus Keresztjéből és
Feltámadásából a Szentlélek

megújító szeretete révén árasztja el őket.”[6]

Világszerte rengeteg ember hálás Szent Josemariának a házaspárokhoz és családokhoz intézett bátorító szavaiért. Egy alkalommal egy szentírási szakaszból kiindulva a következőket mondta: **Dícite iusto quóniam bene- nyugtassátok meg az igazat: „Jól van” (vö. Iz3,10). Nagyon jól cselekedtek, mert nem úgy hoztátok világra a gyermekeiteket, mint ahogy az állatok teszik. Ti tudjátok, hogy lelkük van, és hogy van élet a halál után – az örök boldogság vagy az örök kárhozat –, és azt akarjátok, hogy a gyerekeitek boldogok legyenek itt és majd a Mennyben is. Isten áldjon meg benneteket!**[7]

A család többi tagjának – különösen a nagyobb testvéreknek, a nagyszülőknek stb. – is felelőssége, hogy a fiatalabbakat segítségük hitük

és keresztény életük útján. Bárhol próbáljuk is megteremteni a názáreti otthon légkörét, példánkkal és megfelelő szavainkkal kell tanúságot tennünk és így szolgálni a testvéreinknek: ez a legfontosabb szolgálat.

Ne felejtsük el azonban, hogy néhány családban vagy keresztény nevelést nyújtó intézményben néha felbukkannak olyan magok, amelyek gyengítik vagy akár kioltják a hitet. A szülőknek felelősségteljesen, nyugtalanság és csüggedés nélkül kell teljesíteniük a hitre való nevelés örömteli kötelességét. Nem elég a gyerekeket helyes hittanbeli képzést nyújtó iskolába íratni vagy megelégedni azzal, hogy olyan helyekre járnak, ahol a koruknak megfelelő katolikus nevelést kapnak. Ez mind segítség, értékes segítség, de a hitre nevelés elsősorban a szülők feladata.

Amikor az Atyánkat erről a témáról kérdezték, gyakran a következőket tanácsolta: ***Kétféleképpen kell megvédenetek gyermekeitek hitét: elsősorban saját keresztény életetekkel és példátokkal, másodsorban pedig a hittannal, azzal, hogy ti magatok is átisméltitek a katekizmust... Így anélkül, hogy piszkálnátok a gyermekeiteket, a helyes hittanra tanítjátok őket, és megmentitek a hitüket.***[8]

A gyermekek kicsi koruktól kezdve tanúi mindannak, ami otthon történik. Azonnal észreveszik, hogy a szüleik aszerint viselkednek-e, amit nekik tanítanak, hogy örömmel feláldozzák-e magukat másokért, türelmesek és megértőek-e mások hibáival szemben, hogy készek-e elnézni és megbocsátani, és szükség esetén szeretettel, de világosan szóvá tenni a hibákat. Az Atyánk így beszélt erről: ***minden, ami otthon***

történik, jó vagy rossz irányba befolyásolja a gyermekeiteket. Igyekeztek jó példát mutatni nekik, ne rejtsetek el az áhítat megnyilvánulásait, törekedjete a tisztaságra a viselkedésetekben, akkor tanulnak majd tőletek, és így érett és időskorotokban ők lesznek a büszkeségetek. Nyitott könyv vagytok a számukra. Ezért fontos, hogy legyen belső életetek és igyekeztek jó keresztények lenni. Enélkül hasztalan próbáljátok keresztény módon nevelni a gyermekeiteket vagy a barátaitok gyermekeit.[9]

Ahhoz, hogy ezt az elsődleges és felelősségteljes feladatot jól teljesítsék, a szülőknek és a nevelőknek személyesen törekedniük kell arra, hogy tanulás és felkészült emberektől kért tanácsok segítségével jobban megismerjék a hit tartalmát, hogy így a hit fénye megvilágosítsa az

értelmüket és lánggra lobbantsa a szívüket. Mindez tükröződik mindennapi viselkedésükben, és így majd belülről fakadnak azok a szavak, melyeket a Szentlélek sugall a szülőknek, amikor gyermekeik – az ő példájuk és tanácsaik hatására – Isten útjain igyekeznek járni: *Fiam, ha bölcs a szíved, akkor szívemből örülök, és ujjong a bensőm, ha azt mondja az ajkad, ami helyes.* [10]

E szavakról elmélkedve Ferenc pápa ezt mondta: **Nem lehet jobban kifejezni annak az apának a büszkeségét és meghatottságát, aki felismeri, hogy átadta a fiának mindazt, ami valóban számít az életben, vagyis a bölcs szívet...** Egy apa jól tudja, mibe kerül átadni ezt az örökséget: mennyi odafigyelésre, kedvességre és határozottságra van szükség! De azt is tudja, milyen vigasztalással és elégtétellel jár, amikor a gyermekei megbecsülik ezt az

**örökséget. Olyan öröm ez, amely
megér minden fáradságot,
felülmúl minden értetlenséget és
begyógyít minden sebet.[11]**

A leggondosabb nevelés ellenére sem ritka azonban – különösen egyes országokban –, hogy a serdülők vagy fiatalok látszólag elveszítik a hitüket. Valójában nem is hátat fordítanak a hitnek, hanem inkább hagyják, hogy a lanyhaság vagy nemtörődömség uralkodjon el a vallásgyakorlás terén, amelyet az iskolában, az egyetemen vagy a baráti körükben jellemző légkörrel ellentétes külső kényszernek tekintenek. Hogyan reagáljanak erre a keresztény szülők vagy barátok? Úgy, hogy többet imádkoznak az ilyen fiatalokért, szeretettel fordulnak feléjük, és igyekeznek megérteni őket.

Keresztény anyaként– mondta Szent Josemaría egy aggódó édesanyának – ***felfedezted az első és leghatékonyabb módszert: az***

imádságot. Hívd segítségül Szűz Máriát, aki nagyon jól megérti az anyákat, hiszen ő Isten Anyja, a te édesanyád, a gyermekeid édesanyja és az enyém is.

Utána igyekezz jó barátokat találni a gyermekeidnek... Sokszor jobb, ha ti, anyák a háttérben maradtok, különben elkezdhetnek panaszkodni, hogy elveszitek a szabadságukat. Így, ezeken a barátokon keresztül azonban szépen lassan visszatérnek... És az imádságod védelme alatt mások segítenek majd a gyermekeidnek, hogy szeretettel visszatérjenek az Egyházhoz.[12]

Azon kívül, hogy imádkozzanak, kérjenek tanácsot és igyekezzenek olyan, velük egykorú barátokat szerezni a gyermekeiknek, akik segíteni tudnak nekik, Szent Josemaría azt is javasolta a szülőknek, hogy beszéljenek velük

nyugodtan – különösen ha már nagyobbak –, hogy ráébredjenek arra, milyen kötelességeik vannak Isten gyermekeiként. ***Beszéljete velük nyugodtan és őszintén, anélkül hogy mérgesek lennétek; lelketekből beszéljete az ő lelkükhöz. Ne egyszerre beszéljete mindegyikkel, hanem külön-külön. Az édesanya a lányokkal, bár olykor talán jobb fordítva. Jól ismeritek a lelki világukat: mindegyikükkel másképp kell bánni, mert így igazságos. Beszéljete velük, legyetek a barátaik. Meg fognak érteni benneteket, mert ugyanaz a hit van még mindig jelen a szívükben. Talán legfelül sok pizok van, amely kívülről rakódott le a lelkükben. Menjenek el gyónni, és meglátjátok, hogy minden rendben lesz!***[13]

Ma délelőtt Burgosban mutatom be a szentmisét egy Szent Josemaría

tiszteletére szentelt
plébániatemplomban. Ebben a
városban kezdte újra az Atyánk a Mű
apostoli munkáját, miután a spanyol
polgárháború alatt elhagyta
Madridot. Imádkozzunk mindennap
a világ minden táján beérő lelki
gyümölcsökért, az apostoli munka
terjedéséért új országokban és
minden, fiatalokkal folytatott
tevékenységért, amelyek sok
országban szolgálják az Egyház és a
lelkek javát. Az értük való
imádságunkba foglaljuk bele a
családjaikat is.

Kérjétek szeretett don Álvarónkat,
hogy segítsen napról napra egyre
hűségesebbnek lennünk.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket!

Atyátok

+Javier

Burgos, 2015. július 1.

[1] FERENC PÁPA: Általános audiencián elhangzott beszéd, 2015. március 25.

[2] RÓMAI MISEKÖNYV: Kármel-hegyi Boldogasszony miséje, *Bevezető könyörgés*

[3] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Catechesi tradendae* kezdetű apostoli buzdítás, 1979. október 16., 68. pont

[4] *Iz* 59,1

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 586

[6] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítás, 1981. november 22., 39. pont

[7] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1972. október 18.

[8] *Ugyanott*

[9] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1972. november 12.

[10] *Péld* 23,15-16

[11] FERENC PÁPA: Általános audiencián elhangzott beszéd, 2015. február 4.

[12] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1972. október 22.

[13] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1972. november 28.